

3. søndag efter trinitatis 21-06-2015

Salmer til gudstjenesten Hee kirke 13.30

2 Lov den Herre

289 nu bede vi den Helligånd

593 En hyrde glemmer fåret ej

168 Hyrden er én og så hans hjord

10 Alt hvad som fuglevinger fik

*Ja, sandheds Ånd! forvis os på,
at også vi er af Gud Faders små!
Da er sorgen slukket,
da er perlen fundet,
Paradis oplukket,
døden overvundet.
Herre, hør vor bøn!*

Den gode hyrder går ud og finder det tabte får, og den kvinde, vi møder i Jesu lignelse, leder i alle hjørner og ser ind under alle tæpper, og hun finder den tabte mønt. Og hvis vi læser videre i Lukasevangeliet vil vi umiddelbart efter disse to lignelser høre Jesus fortælle endnu én: lignelsen om den fortabte søn, hvor en søn vender hjem og bliver genforenet med sin far.

Det tabte genfindes, hvad vi også fik understreget i Grundtvigs Helligåndssalme *Nu bede vi den Helligånd*. Vi sang i denne salme om sorgen, at den er slukket, ” perlen fundet, Paradis oplukket, døden overvundet ”.

Det tabte skal ved Guds nåde findes igen. Det håb samler os til kirke og som menighed, og det håb lever vi på.

Det tabte

Den erfaring, vi gør os i livet, er imidlertid den stik modsatte. Hvad er livet andet end tab?

Prædikerer formulerer det med ordene om, at der er en tid til at fødes og en tid til at dø. Vores liv er flygtigt, tiden går, og det samvær, det fællesskab, vi

har med hinanden er så kort. Livet er fyldt med afsked, der må tages, og stunder, der ikke kan gøres om. Vi mennesker bliver uundgåeligt mærket af savn og sorg og kommer til at stå i dødens mørke skygge.

Det er godt at høre, at et får og en mønt bliver fundet, og det er godt at synge om, at en perle er fundet, men vores liv er fuld af tab og af alt det, vi mister.

Salmernes Bog i Det gamle Testamente giver stærke ord netop til beskrivelsen af den skrøbelighed og den dom, som er vi menneskers lod. ”Menneskets liv er som græsset, det blomstrer som markens blomster. Når vinden blæser over det, er det der ikke mere. Dér, hvor det stod, ser man det ikke mere.” Sådan skildrer salmisten menneskelivet, sammenligner os med græsset og markens blomster. Hvad nu står grønt og frodigt, skal siden visne og gå til. Hvad nu står rank og flot, skal siden bøjes og falde til jorden. Det er livets gang.

Et besøg på en kirkegård, et kig i et gammelt fotoalbum, en oprydning på et loft eller i et pulterkammer, fortæller og vidner om den samme historie, om tidens dom, den tabte tid, og dermed om livets skrøbelighed.

Der er desuden så meget andet, der bringer tab og som gør, at vi mister forbindelse med hinanden. Der er venskaber, som går tabt, og forbindelser, som svækkes og bliver brudt. Der er dem, vi mister kontakten med, fordi vi enten voksede fra hinanden, gik i forskellig retning, ikke gav os tid til hinanden eller fordi vi ligefrem svigtede hinanden.

Vi lever i en verden fuld af fortsatte brud. Misforståelser, uoverensstemmelser, vrede, forbitrelse, ja alt, der som også bor i os mennesker, er fortsat med til at fjerne os fra hinanden.

Og i de flygtige fællesskaber, vi indgår i, er vi også alt for ofte med til at sætte hegnet op om vores eget, hindre andre adgang til vores hjerte og hjem. Baggrunden for, at Jesus fortæller lignelserne i dag, om det tabte får og den tabte mønt, er jo netop ifølge evangelisten Lukas, den, at farisæerne har ondt af og ser skævt til, at Jesus omgås toldere og syndere. Det er tolderne og synderne, man ikke kan stole på. De er de lovløse og ildesete i datidens samfund, som farisæerne fandt det nødvendigt at udskille og afgrænse sig fra. Jesu lignelse er fortalt ind i en konkret sammenhæng, hvor nogen udskiller sig fra andre og dømmes disse urene og udenfor.

Det tabte får, mønten, sønnen

Er vores liv præget af tab og af det at miste, af afsked, skel, som sættes, og brud, som sker, så er Jesus imidlertid fra første færd på sporet af det tabte. Han har både kraft og vilje til at finde det igen. Det er ham livet om at gøre at finde det tabte.

Evangeliets glædelige budskab er, at Guds søn er kommet til verden, at Guds kærlighed er så stor, at den rækker ud i alle kroge, ud til verdens ende og ned i al mørke for her at finde det tabte.

Jesus er som den gode hyrde, der leder efter det tabte får. Han er som den kvinde, der ivrigt leder efter den tabte mønt, og som glæder sig over det, han finder. Det er Jesus, som inviterer os til et fællesskab med sig og som vil at vi skal glæde os med ham. ”Glæde jer med mig”, siger han som kvinden, der fandt den mønt hun havde ledt efter.

I

Der er et enkelt forhold ved Jesu lignelser om det tabte får og den tabte mønt, som altid har stødt mig.

Når Jesus på baggrund af farisæernes kritik fortæller om det tabte får og den tabte mønt, så fremtræder det umiddelbart som om Jesus bekræfter farisæerne i, at tolderne og synderne er de tabte. Lignelserne kan jo umiddelbart høres som om, at det kun er dem, som farisæerne peger fingre af, tolderne og synderne, de urene og udstødte, som er de tabte får og den tabte mønt.

Man kan sige, at Jesus taler ind i farisæernes retorik. Han er oprigtigt interesseret i at få dem til at forstå, at han ikke blot er sendt til dem, der synes at være lovlydige og ordentlige samfundsborgere. Jesus er kommet til verden, dvs. til hver eneste én af os og til den, som ingen kan lide eller holde af.

Men det betyder så også, at vi alle, og også enhver tids farisæere, skal forstå os som det tabte får og den tabte mønt. Vi er også blandt de tabte, som har brug for at blive fundet.

For ingen af os er i sig selv retfærdige. Jesus er her en hård dommer. Tænk blot på fortællingen om Jesus og kvinden, som blev grebet i hor (Joh 8,1-10). De var en flok, som følte, de var i deres gode ret til at stene denne kvinde, for det gav loven dem hjemmel til. De ville dog først spørge Jesus, hvad han mente herom. Han svarede da de kendte ord: ”den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten”. Og ordene ramte dem hårdere en nogen sten, og de gik hjem en efter en. Havde kvinden begået en forseelse, så var de også syndere.

Eller i Jesu Bjergprædiken, hvor Jesus formaner os om ikke at dømme andre. "Hvorfor ser du splinten i din brors øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje".

Jesus fortæller netop lignelserne om det tabte får og den tabte mønt under dette fortegn, at intet menneske er retfærdigt i sig selv Dvs. vi skal alle se og forstå os som dem, der har hjælp behov. Vi har brug for at blive fundet og bragt ind i Guds glæde.

Gud den gode hyrde og far i himlen

Men lykken er så også, at Gud er som hyrden, der ikke bare lader fåret alene. Han går ud og leder efter det. Han er også den, der søger efter det tabte mønt.

Gud sidder ikke blot tilbagelænet og distanceret i en fjern himmel og ser ned på verden med sit argusøje. Han er ikke en Gud, som nøjes med et kynisk almagts syn, et helikopterperspektiv på den verden, han har skabt. Gud, vor far i himlen, siger aldrig blot: "Pyt, der vil altid være noget spild, nogen, som tabes." Det er kun denne verdens ledere, som tillader sig et sådant overmod.

Gud er derimod som den gode hyrde, der leder efter det tabte får. Han er som kvinden, der leder efter den mønt, hun har tabt. Han er som den far, der glæder sig over sin tabte søns hjemkomst, og han er endelig også som den købmand, der i en anden af Jesu lignelser, sælger alt, hvad han ejer for at købe den kostbar perle, han har fundet.

Gud kommer os således i møde, bringer himmeriget til os, og han alene gør, at vi fortsat tror og tør håbe på, at også vi er af Guds små. Det ske i Jesu navn. Amen.